



Ivan Dobnik

DIHANJE PESMI

I.

Meglenu noč razpira sij zrcal,
v stenah iz vetrov drhtijo zveni legij,
s težo ptičjih skokov se vračajo preroki,
otožnost zraka se topi, raznaša gene strasti.

V njenem dihanju je razodetje.
Vesolje poje, oznanja potop Zla.
Magma krempljev nežno žge ujede sanj,
prešteva dneve mrtvih mož, vrezuje

rano zgodovini. Haiku svetlobe
v njenem popku krikne: tisočletje
odpira pljuča. Balada v perutnici ptic
se dvigne, rojstvo pesnikov

II.

iz rek spomina je tu: noseč siringe oznanjajo
Novo dobo. Prah se presipa v sobe živih,
čez strani knjig se levijo kače jezika,

slapovi tišin
režejo kri izmišljij.
Dih traja v večnost želvjih pastirjev.

Besede potujejo v ritmu črk.
Sneg pada v mene letnih časov.
Prvi sunek glasbe vzame vid.

PODMORSKA PESEM ZA LIRO

I.

Ti ljubiš ptice.
 Nasmejana si.
 V tišine iz svile sanjaš.
 Z vetrom dišiš.
 V koralna morja se potapljaš.
 Tvoje ustnice so v mojih besedah,
 Tvoje oči v mojih rekah,
 V svetlobi iz noči,
 Na dežju, v soncu.
 Poješ, poješ.
 Vsa iz glasbe, igre, sreče.
 Obožujem, kako premikaš korake!
 Kakšna nežnost v Tvojih dlaneh!

Pišeš, dihaš, pišeš.
 Nihče Te ne doseže v Tvoji sobi.

II.

Tvoje telo je angelska ljubkost.
 Nobene druge ženske ne more biti.
 Za naju ni resničnosti zunaj naju.
 Tvoje telo cveti v vseh letnih časih.
 Tebe in mene: se bo še kdo spominjal?
 Tihote: poljubljanja iz pisave
 Čez pokrajine Tvojega telesa dežujejo.
 Veter, čas, Tvoje prsi, moje srce,
 Misli iz hrepenenj, neutolažljive
 Kraljice čustev: kako vse to odrešiti
 z eno samo besedo, gibom,
 Pogledom, in se preseliti v Večnost?
 Te za zmeraj ljubiti v skrivnosti
 Puščave. V jezeru jutra, slečeno
 Ujetništva, Te najde še vroča pesem.
 Glas iz pravljice. Globok vzdih.
 Jaz bom tam. Takrat odpri oči.

ŠMATEVŽANSKA ELEGIJA PESNIŠKIM BRATOM

Iz besed se dviga utrip gorljive prasnovi,
vznikaš iz njih, z nasmehom s panjskih končnic,
razletiš svoje črke, vetru spremeniš podobo,

da bil bi celota Poti, Udarec, Strela Orfeja.
Noči te preoblačijo, vidiš opne sončnih kobilic,
drhteč, v pozdrav gejzirom bratenja v golem upanju

Estetike med nami, izbrisane z vseh polovic – strani knjig,
ki jih še ni, v uživaštvih divjinskih strasti, ker Afrika
še ni umrla in Ti še ne načenjaš izparin zločincev

pred obleganimi mesti. Povej. Izrazi oblike sanj.
Da. Tako narahlo v neko možnost sosledí potôpi
čarovnijo krvi, magnetizem tesnega planeta,
oslepljen pokaži smer, način, vijugo črke v stihu.

Samo to. Nič več. Amulet, zajec med praprotjo
po ledeni toči, sproščen, živ. Nikjer predolgo.
Ker tam te nobena Itaka ne čaka več; vse je
upepeljeno: vaza z bikom, ljubezen Here in Leandra,
suhe trave, prt s sinjino Sredozemlja in z očmi

Pesnika. Pan je kraljeval. In zdaj se ti zdi,
da je spet med nami. Pripne ušesa, dà prvi ton
zanosu elegije, ki bo nesmrtna. Ti jo že slišiš.
Ne v snu, v budnosti daljave, ki joče. Radostno,

odprta kozmičnemu darovanju, žrtev minevanja,
silovita PESEM. A dnevi so samo tvoji: Zate.
V vidčevem glasu slikam južna morja mitov,

vidim te tam. Počasi, upočasnjeno, rahlo:
veter in zdrsi veslanj. Dvignejo se metulji
iz pen. Modrina kliče. V njej tone

samotna glasba otožja. Molitev
čez čoln curlja, med prste cipres

Črnega otoka. In svetlobe so jetnice barv,
Tebe, naju, ki z zadnjim ognjem
zažigava Obalo sveta.

ČRNI OGENJ ČRNE PESMI

Črnina me zapira:
kako to ljubim!
Temne, težke barve
bibličnih grobov,
na šipah packe
sunkov dežja,
kopita vetrov
čez širjave pokrajin,
v nočeh neprespanih,
v nočeh neulovljivih,
med zvezki dišave črk,
v duši pisave globokih rek,
v sobi šum zadnje skrivnosti,
v temnenju, v približevanju,
v nedosegljivem, neizgovorljivem:
legam, pišem, sanjam, ljubim,
v črnem kličem, umiram:

ti si moj zatesnjeni grob,
žalost noči, neskončne noči,
pločevinaste zvezde srca,
nedotakljivega groba,
izmuzljivega boga,
ko se ranjen preoblikujem
v tisoče sekund obupa,
brez besed, temni plamen,
črni ogenj, pramorje groze,
med padanji v presipanjih
umiram in vztrajam,
čakam in se vojskujem.

Ljubim to smrt iz črk,
 Tišino grobnice iz sanj.
 Nežnost vzdihov iz tvojih oči.
 Iz tvojih kosti, iz tvoje krvi,
 iz misli, telesa in ran.

Tema gole novembrske noči,
 črne oči, samote, črne pesmi Sna,
 psalmi ogljeni, ožgani plesi
 drevesne Salome: navznoter se žalost
 stopnjuje, v ritmu pekočih igel
 kljuje, me ziba v sanje,
 v spanje, v iskanje
 tvojih prstov, šepetov,
 k prelamljanju pečatov, obljub,
 onstran črnega dihanja
 črnih zvezd.

ODA ZA NAJU, KI SE PRELIVAVA MED SLAPOVI POLETNIH SVETLOB

Iz tvojega srca rastem, vzletam, potujem onstran noči
Iz tvojih oči diham, govorim, šelestim v dišave poletja
Iz tvojega telesa se vračam, prerojen, s tvojo kožo pokrit
Iz tvojih gibov, vzdihov, krvi, ustnic, misli, nežnosti

Iščem te v času zorečih trav, med rekami svilenih slapov
Iščem te v jeziku govoric živali, v tujih mestih, žejen
Iščem te na produ ognjeniških skal, v duši odprtih juter, samoten
Iščem te slečen, v deželi, kjer cvetijo divje hruške, pripravljen

Ljubim te, kakršna si, kadarkoli, kjerkoli, s komerkoli, zmeraj
Ljubim te, ko pripoveduješ pravljico, ki se nikoli ne konča
Ljubim te v vseh letnih časih sprememb, če si žalostna ali vesela
Ljubim te v telesu, ki mu darujem ogenj za potovanja širokih rek

Midva, ki sva združena v pljuskih neba, za očmi dežja, angela
Midva v skupni duši vesolja, podmorski bitji v igri tesnih plimovanj
Midva v odkrivanju najinih teles: nikoli končano
Midva v dvojini prelistavajočih se knjig iz naju, ki koprniva

Midva zdaj, na robu časa, nikoli, a resničnost, ki boli od radosti
Iz tvojih tišin in topline, avgusta, ko čas postaja bolj umirjen in
Iščem te v oblikah neizgovorljivih možnosti, odprt, tako blizu
Ljubim te še bolj, strastneje, v ritmu petja, neumrljivo

Žalost noči, neskončne noči,
ploščinate zvezde sva
nedotakljiva grobe,
izmučena črna boga,
ko se razlije preoblikovani
v tisoče sekund obupa.
Bez besed, femni plamen
črna ogenj pramo in graze
med padanji v prespanjih
umiram in vztrajam,
čakam in se vovskujem.

HOMMAGE RILKEJU

Spimo v zraku nežnih svetlob, padajo
nam iz oči, večnostne, brezbrežne, val
slutenj je močnejši od razuma, žarimo
v noči, ki brez kraja traja, širimo se

z mahom časa, angeli iz zvezdnega prahu,
iz misli, iz sanjarij; dogorevamo ranjeni,
a srčni. Bili smo na začetku in pred njim.
Tista drevesa, ki jeseni sonce stopijo.

Tisti tigri, ki v lune žalostni mežikajo.
Tisti zaljubljeni iz drznih sanj noči.
In angeli v presipanju veselja. Žejni.

Kam grejo legije s Parnasa svetih pesnikov?
Kdo čuti dišave, ki za besedami Nesmrtnih
neizrekljivo hrepenijo, boleče, odrešljivo?

O SMISLU NAJINIH PESMI

Po palmah rumenih svetlob poletij dišiš.
Čas umiva tvojo dušo: kot spokojna lastovka si.
V pesmi, ki mi jo pišeš, gorijo reke iz sanj.
Sanje valovijo čez samote, oblečene
v metulje koprniijo, se v tvoje telo
selijo, dihajo jezik in ustnice in oči,
tonejo v veselju Tisočletja. Tako
sama piševa o sebi; ljubiva, potujeva,
premišljujeva, sanjava: ni časa.
Biti v ženski, biti v moškem: govorica
petja presega spol, zoriva, se tolaživa,
radost je sleherni vzklik, tudi manj vesel,
a brez naju, kakršna pač sva, bi bil
še prah bolj smiseln kot katerakoli
pesem.